

29. november

29. november proslavljamo kot obletnico ustanovitve naše republike.

Tako proslavljamo letos že dvanajstletnico, odkar je bila proglašena Demokratična ljudska republika Jugoslavija. Pred dvanajstimi leti so se zbrali delegati naših narodov k II. zasedanju AVNOJ v Jajcu. To zasedanje je v naši zgodovini svetel mejnik in dan, ko so bili sprejeti važni sklepi za nadaljnje razvijanje osvobodilne borbe.

Najvažnejši sklepi, sprejeti leta 1943 v Jajcu so bili:

kralj Peter se ne sme vrniti v Jugoslavijo, dokler narod sam na splošnih in tajnih volitvah v obliki referendumu ne odloči, ali se sme vrniti ali ne;

poveljnik partizanskih enot tov. TITO je proglašen za maršala in vrhovnega komandanta partizanskih in prostovoljnih odredov Jugoslavije;

država se do referendumu proglasi za demokratično ljudsko republiko;

zavezniki naj proglase partizanske in prostovoljne oddelke Jugoslavije kot regularno vojsko;

na terenu, kjer še ni ljudskih odborov, se ti formirajo, in naj bodo v oporo našim enotam, ko osvobajajo naše ozemlje in prevzamejo naj vso upravno oblast v osvobojenih krajih. Enotam naj bodo v pomoč v obliki informacij, preskrbe prebivalstva in vojske.

Iz teh najvažnejših sklepov vidimo, da so bili na drugem zasedanju AVNOJ sprejeti sklepi odločilni za nadaljnji boj proti sovražniku, za utrjevanje ljudske oblasti, in kar je najvažnejše, bili so postavljeni temelji za današnjo Jugoslavijo. Po tem zasedanju so naše enote huje napadale sovražnika, bolj organizirano in uspešneje. V naših vrstah so se začele formirati posamezne specialne enote, ki so kot letalske, topničarske, tankovske in druge imele odločilno vlogo pri kasnejših frontalnih bojih. Osvobojeni teritorij je

bil vedno večji, ljudska oblast se je vedno bolj utrjevala, a armada se je množila z dneva v dan in zadajala sovražniku vedno večje izgube.

Z geslom »Smrt fašizmu — svobodo narodu!« so naši borci odhajali na pohode in izvojevali bitko za bitko, ulivali ljudem pogum in kazali sovražniku, da ni pedi Jugoslavije, kjer bi mu ne visela smrt nad glavo in mu pokazala, da na naši zemlji ni prostora zanj, da smo svobodni ljudje, ki ljubimo svojo svobodo, pridobljeno s težkimi žrtvami in da se bomo borili dokler ne bo pregnan poslednji okupator z naše zemlje. Na ta dan se spomnimo velikih žrtev vseh, ki so darovali svoja življenja za današnjo stvarnost. Poklonimo se ob spomeniku, ki jim je postavljen v spomin in slavo, dajmo jim tiho priznanje in si obljubimo, da bomo hodili po poti, koder so oni prelivali kri.

Dvanajst let...

Dolga doba — toda doba poleta, izgradnje in uspehov. Dvanajst let boja za obstanek in napredek, za obstoj v svetu in njemu v dokaz, da se z vztrajnostjo, voljo in delom, irdim delom dá uresničiti zamisel socializma. Čeprav to delo ni dokončano, lahko visoko dvignemo delavsko zastavo v ponos naši borbi in v čast zmagam, ki jih je izbojeval naš delavski razred z velikimi in nesebičnimi žrtvami, skromen, a vedno ponosen.

Za nami je doba nacionalizacije, petletnega plana, kapitalne izgradnje, resolucije informbiroja. Giganti naše industrije so pričeli vrteti svoja kolesa, turbine dajejo svojo moč, mi pa zremo z zaupanjem v prihodnost. Borili smo se za svobodo, za življenje; sedaj se pa borimo za lepšo bodočnost, za zmago socializma in delavskega razreda — za dostojno življenje.

29. november nam je svetel mejnik v naši zgodovini.

Živel tovariš TITO, živela ZKS, živel 29. november!

Janez Stojan

Zima prihaja

Poletje je minilo in tudi jesen ne bo več dolgo. Na igrišču življenje hitro zamira, ker se je mladina zatekla v telovadnico, le nekaj navdušenih mladih nogometašev pozabi na lepo vreme in še teka za žogo — toda tudi ti bodo kmalu odnehali. Sneg je že nekajkrat pobelil Kamniške planine.

Napočil je čas smučarjev. Vedno česči so pogovori o smučeh in o zimskih izletih. Seveda bo naša glavna smučarska postojanka Mala planina, kjer imamo svoj dom in s tem največ udobnosti.

V našem društvu »Partizan« obstoja tudi smučarska sekcija, za katero je že kar skrajni čas, da prične z delom. Vsak smučar ve, da se je treba na sezono pripraviti že jeseni s primerno vadbo, na kateri si nabere čimveč moči in okretnosti, še preden stopi prvič na smuč. Letos bomo sestavili smučarsko ekipo, ki

bo lahko zastopala naše društvo. Naloga smučarskega referenta je, da zbere vse smučarje in smučarke ter prične s treningom. V reprezentančno ekipo ne bomo poslali smučarje, ki samo slovijo kot dobri smučarji, temveč one, ki bodo že sedaj trenirali in tako imeli kondicijo in pogoje za uspeh. Da je temu tako, bodo potrdili vsi oni, katerim so noge odpevale poslušnost na dosedanjih tekmovanjih že na polovici tekmovalne proge ter so dilce vozile svojo pot — noge pa svojo.

Zatorej, smučarji pozor! Spomnite se naše himne o starih Slovanih in se odzovite vabilu za trening, da bomo lahko ob prvem ugodnem snegu uživali prijetno smuko, ki bo pa za one brez treninga muka in jih bo vse bolelo, predvsem pa noge.

Načelnik

Sindikata in preskrba

Mnogi delavci in nameščenci kritizirajo delo upravnega odbora naše sindikalne podružnice, posebno tedaj, ko pobira grupni poverjenik članarino. Graja pa skoraj vse nepravilno. V pravilniku sindikata namreč nikjer ne piše, da bi se morala organizacija baviti s trgovino, pač pa piše, da je zveza sindikatov šola upravljanja, šola gospodarjenja, komunizma in zato važen vir vodilnega kadra za naš državni in gospodarski svet.

Nedvomno je včasih kritika o delu ali nedelu našega sindikalnega odbora na mestu, toda v glavnem izpolnjuje vse svoje dolžnosti. Res pa je tudi, da se nekatere sindikalne podružnice vse od osvoboditve dalje ukvarjajo s trgovino. Toda, nekako pred dvema letoma je bilo rečeno, da to ni pravilno. Zadnje čase pa se v dnevnem tisku zopet poudarja vloga sindikatov pri preskrbi svojih članov z ozimnico.

V teh primerih so mišljeni v glavnem delavski centri, kjer kmetje poljubno navijajo cene — mi pa živimo na deželi, med kmeti. Zato v našem primeru to ni potrebno, ker živila-ozimnice stanejo isto kakor nekaj kilometrov dalje, samo s to razliko, da bi bilo potrebno še plačati prevoz, in to prav letos, ko je letina dobra.

Največ kritike pa je zaradi kuriva. Upravni odbor naše sindikalne podružnice se je potrudil, da bi z njim preskrbel vse svoje člane-interesente. Sečnega dovoljenja pristojni organi niso izdali, ne samo naši sindikalni podružnici, tudi drugim ne. Preostane torej samo še preskrba s premogom. Pravočasno so bile zbrane potrebe in poslani »Kurivo-prometu« v Ljubljano. Toda sedaj je pričelo primanjkovati premoga in rečeno je bilo, da z našimi 280 tonami, katere smo naročili, ne bo nič. V poštev je prišlo edino naročilo lanskoletnega upravnega odbora naše sindikalne podružnice iz prvega tromesečja. Iz tega naročila 180 ton

so nam odobrili 90 ton. Po sklenjeni pogodbi bi moral biti tudi ta premog že davno v drvarnicah najpotrebnejših. Zopet zapreke, zopet zmanjšanje naročene količine. Člani sindikata so navalili na tajnico naše podružnice z vedno istim vprašanjem: »Kdaj bo premog?«, »Vsaj 100 kg mi ga daj,« so moledovali. »Na vsakega družinskega člana mi ga daj 40 kg, da ga bomo pozimi v nahrbtniku nosili po stanovanju in se tako greli,« so pravili drugi. Mnogo prošenj, groženj, pikrih opomb za šalo in za res je bilo izrečenih. Toda tajnica tem željam ni mogla ugoditi. Premoga ni.

Vse prošnje na »Kurivo-promet«, da nam dostavi vsaj odobreno količino, so bile zastoj. Odgovor je bil vedno isti: »Čim bo mogoče, vam ga pošljemo!«

Za ponovno intervencijo sem bil določen jaz. V upanju, da bom vse lepo uredil sem se odpeljal v Ljubljano. V pisarni vodje prodaje pri »Kurivo-prometu« se nas je nabralo kar lepo število. Komercialni se mi je kar zasmilil. Vsak je svojo jezo stresel nanj in pri tem metal po njegovi pisalni mizi pogodbo, aktovko in drugo. Pravo bojišče. Komercialni pri »Kurivo-prometu« odgovarja v svojo obrambo samo: »Ker ga nam ne dajo, ga mi ne moremo dati vam. Pojdite na Gospodarski svet!«

Po dolgem prigovarjanju je bila moja prošnja končno uslišana ter bo premog dobavljen do konca leta v naslednjem zaporedju: 1 vagon prejmemo v začetku oktobra (tega smo že dobili), 2 vagona v začetku novembra in 3 vagona v začetku decembra.

Poleg tega sta 2 vagona premoga naročena pri podjetju »Planina« v Domžalah ter bosta dobavljena letos v decembru.

Upajmo torej, da bodo prejeli vsi prosilci za premog naročeno količino, le da v malo manjši meri in nekoliko kasneje.

St.

Kaj pa naše organizacije

Večkrat se sprašujemo, kaj delajo organizacije v naši tovarni, na kar pa ne dobimo pravilnega odgovora, ker se vse v njih dogaja v globoki ilegalni. Le sindikat spregovori tu pa tam kakšno o premogu, potem pa »vse tiho je bilo«.

Oglejmo si stvar. Sindikalni upravni odbor je imel nekaj sej, na katerih je obravnaval tekoče zadeve. Odkar je odšel predsednik naše sindikalne podružnice na bolniški dopust (in tega je že precej dolgo) je razgibal delo sindikata v našem podjetju le prihod enega vagona premoga, ki je razvnel glasove in so posamezniki tudi med mesecem vedeli, da plačujejo sindikalno članarino. V ostalem je sindikalni upravni odbor prišel za delo pri uveljavitvi novega tarifnega pravilnika ter sodeloval pri sprejetju pravilnika o premijah, vendar slednjega ni tolmačil kolektivno, kakor je to njegova naloga. Sestanki pododborov in grupnih poverjenikov bi morali biti česti, ne pa zaletavi, takrat, ko smo že postavljeni pred dejstvo. Nadalje sta bila dva člana našega kolektiva poslana na kongres tekstilcev v Beograd, vendar še ni noben član zvedel od njih, kaj je ta kongres obravnaval in o čem sklepal. Nastane vprašanje, ali je bil kongres zaradi kongresa ali za kaj drugega.

Steber naše bodočnosti, mladina, je v svojem delu zelo delovna, če se zamislimo v izlete in podobno. Toda niti vseh predvidenih izletov ne organizirajo niti so vsi izleti, ki so bili izvedeni, delo mladine. Od mladine pričakujemo kaj več in upravičeno trdimo, da je nedelavna. Za potrditev tega naj navedem, da niti na sestanku ne pridejo, na katerem bi izvolili novega predsednika.

Tudi ZK ni tako delavna, kakor bi morala biti.

DITTIS je kazal nekaj časa kar precej zanimanja za delo svojega poslanstva. Sedaj pa zopet čaka na zimo, da bo pričel tam, kjer je spomladni nehal — z organiziranjem tečajev tujih jezikov in z izleti.

Na proslavi 50-letnice obstoja našega podjetja je bilo sklenjeno, da se bo pisala kronika podjetja. Zanimana nas, ali piše v kroniki samo o zaposlenosti delavstva in o produkciji ali tudi kaj o delu naših organizacij!

Včasih smo povabili naše ljudske poslance na razgovor ter smo se z njimi pogovorili o aktualnih vprašanjih. Vsekakor bi bilo umestno, da bi se tudi sedaj na podoben način pomenili s poslanci. Pred nami je novo obdobje gospodarske politike in o tej zvemo vse le iz dnevnih časopisov brez podrobnejšega tolmačenja. Umestno bi bilo ljudem povedati, na čem temeljijo novi zakoni in kakšne so perspektive za prihodnje leto. Nihče se ne zgane, da bi povedal, kakšne uspehe smo sami dosegli v letošnjem letu. Uspehi so, toda večina ljudi o njih ne ve.

Naša mladina skoraj ne ve, da obstoja v okrilju našega kolektiva telesnovzgojno društvo Partizan, da to društvo gradi letno igrišče in da je društvo in igrišče namenjeno prav njej — mladini.

Vsi, kar nas je, bi se morali zavedati svojega poslanstva in se v tem smislu izpopolnjevati. Za to izpopolnjevanje bi morale skrbeti organizacije. Naša pot je začrtana, toda ljudje je ne vidijo. Večina vidi samo svoj zaslužek. Za bodočnost jim ni mar, ker se ne poglobijo v sedanjost.

Naši gasilci v Portorožu

Ze sama beseda izlet pomeni mnogo. Človeku, ki ljubi svet, kar srce vztrepeče, ko se mu ponudi prilika, da gre na izlet. Tako je tudi meni.

Zbrali smo se pred vratarnico ob 15. uri. Vsakemu od izletnikov se je že na obrazu poznalo, da se veseli izleta, ker bo imel priliko videti naše lepo slovensko Primorje. Potovali smo udobno. V Postojni smo napravili prvi odmor. Nekateri so izkoristili čas za to, da so se malo odžejali, drugi pa so si ogledali ta lepi letoviški kraj.

V nadaljnji vožnji se nam je takoj za Postojno nudil lep razgled na bližnje griče. Pogled na ponosni Nanos je bil lep, spomin na preteklost pa grenak. Borba za te kraje je trajala desetletja. Primorska in njeno ljudstvo sta dobila dostojno mesto v okrilju matične domovine — socialistične Jugoslavije. Nanos pa stoji kot spomenik na nepozabno preteklost in kot garant, da se staro nikdar več ne povrne.

Drugič smo se ustavili v vasi Herpelje-Kozina, kjer smo se odpočili in odžejali. Vožnjo smo nadaljevali v smeri Črni Kal. Od tod je lep razgled na morje in na Trst. Ob tej večerni uri je bilo mesto razsvetljeno od tisočerih lučk, ki so lebdele nad njim. Trst je onkraj meje naše domovine.

Ob tem lepem doživetju in prav prijetni vožnji je M. zaigral na harmoniko, mi pa smo mu prav krepko pomagali s petjem. To veselo razpoloženje je trajalo vse do Portoroža. Prav neprijetno nam je bilo, ko smo zvedeli, da je ta že vse polno letoviščarjev in da prenočišč ni več mogoče dobiti. Zato smo nadaljevali pot do Pirana. Tu nas je Mirko vodil do neke gostilne, kjer smo večerjali ter nato dobro razpoloženi zapeli in zarajali. Veselo je bilo seve do pozne ure, ko nas

je mož postave postavil na hladno, občudovat zvezde in mater naravo. Tako se jih je nekaj odločilo, da bodo noč prespali v avtobusu, preostali pa so krenili v mesto Piran, ki je vzbudil s svojimi visokimi hišami in komaj en meter širokimi ulicami pozornost. Mesto Piran je staro, še iz časov Rimljanov.

Tako je minevala in minila noč. Vrnili smo se k avtobusu, kjer je M. zaigral budnico na svojo harmoniko. Vsi prebujeni in lačni smo se pričeli umivati in misliti na zajtrk, katerega smo želeli dobiti v isti gostilni, kjer smo prejšnji večer večerjali. Tudi tu je M. zaigral budnico, ki pa ni učinkovala. Nadaljevali smo potovanje do Umaga, kjer smo šele dobili zajtrk. S tem postankom smo tudi zaključili malo zanimivo potovanje ob obali.

Ob 11. uri smo se vrnili v Portorož in naročili kosilo za 13. uro. Prosti čas smo pa izkoristili vsak po svoje, a večina za kopanje. Istočasno smo se dogovorili, da se snidemo pri avtobusu med pol šestnajsto in pol sedemnajsto uro. V tem prostem času sem se z dvema tovarišicama napotil s čolnom v Savudrijo, kjer je znano letovišče partizanskih sirot, in pa šotorov iz platna, kjer bivakirajo ljudje vseh mogočih narodnosti.

Vračali smo se srečni, da smo videli, kar drugi naši tovariši niso utegnili videti. Toda v tej sreči je bila tudi nesreča. Z našim čolnom smo imeli na povratku pol ure zamude in naš preljub Mirko je s svojim avtobusom in ostalimi gasilci že odpeljal. Tako smo ostali v Portorožu. Končno to ni nič hudega, saj smo gasilci in se ne pozna, če je treba odmakniti tisočaka, da se človek lahko vrne v svoj domači kraj.

Parola »vsi za enega, eden za vse« s tem odpade.

Ferlič

VESELA KRONIKA

Dolgo sem že odlašala s pisanjem Bila sem na bolniški, ker sem padla čez kup smeti, ki se nabira pri novem stanovanjskem bloku. Pri sestavljanju zapisnika so ugotovili, da čakajo te smeti nove smetiščne jame, ki je že v načrtu, in si bodo morali stanovalci, katerih ni dosti več kakor sto, začasno še pomagati s tem, da bodo smeti odlagali na načrt. Do tedaj pa naj škornje nataknejo, ko hodijo v tovarno, da ne bodo mokri, kadar dežuje, ker nova pot je tudi šele samo na papirju.

Seveda vse te zapreke odpadejo, kadar gre za balinanje in najbolj vneti balinajo tudi v precej močnem dežju in brez škornjev. Dobro sredstvo proti prehladu v takem primeru je, da se zmočiš še znotraj, in potem bi bila tudi najlepša cesta proti stanovanjskemu bloku preozka.

Balinanje je lep šport, če zmagaš tako, kot je na zadnjem prvenstvu moštvo tiskarne. Pravijo, da so vse povrsti povozili in zmašili vse zmage v žep. Lepše so napravila ostala moštva, ki so pobrala vsaka eno zmago in tri poraze. Kakor dogovorjeno.

Kdor ni za balinanje, naj pride igrat šah. Saj je zadosti, da se prijavi, igrati mu pa tako ne bo treba, ker se turnir ali kakor se šahiranju pravi, vedno preloži za nedoločen čas, a najmanj za leto dni.

Tudi naši pevci so nastopili. Videli jih nismo, a slišali smo jih. Ker niso slišali naših komentarjev smo ostali raje tiho, prav glasno pa je komentiral njihov nastop grom, ki je takoj po končanem prenosu (po radiu) reagiral z bobnjenjem in bliskanjem — brez dvoma edina primerna reakcija.

Koprodukcija je postala zagotovljen način poti do uspeha. To sta dokazala naš instalater in naša zdravnica, ko sta s skupnimi močmi čistila rezervoar v stranišću predilnice. V redu bi bilo, da bi še inscenatorje te zadeve primerno nagradili.

Organizacije v našem podjetju so skoro popolnoma odpovedale, da pa zaradi tega ne bi izostal dotok tujcev, se domačini pripravljajo na razstavo psov, katero bodo aranžirali za našo kino dvorano. Do sedaj ima tam pet lastnikov pet več ali manj dobrih psov čuvajev. Verjetno bodo še potrebovali človeka, ki bo te pse čuval, ker bo nastal dren za življenjskim prostorom za te pse, če se njih štejevalo na primer podvoji.

Kar ni prepovedano, je dovoljeno. Tako si tolmačijo nekateri obiskovalci naših kinopredstav kajenje v dvorani pred pričetkom predstave ali med predstavo. Prav gotovo to ni olikano, zato naj uprava med reklamnimi diapozitivni objavi tudi priljubljeni stavek »kaditi prepovedano«.

Kjer se pripravata dva, tretji dobiček ima, so si mislili naši »plavobeli« nogometni igralci in pustili, da so se njihovi pisani nasprotniki zaletavali vkup, medtem ko so jim kaj hitri mladinci že davno vzeli žogo in zabili gol. Več pa pove rezultat 11:1. Zadosti za začetek.

Pravkar je minila športna nedelja v Jaršah, ni pa minilo ponovno razočaranje igralcev moštva I iz tkalnice v balinanju. Ti so namreč mislili, da sploh ne more postati nihče drug zmagovalec v tej igri kakor prav oni. Prvič so jim to dokazali tiskarji, sedaj moštvo izvenindustrijskih obratov. Kdo jim bo dal kot tretji lekcijo?

Do tedaj pa pozdrave od Vaše

Špelce

IZ UREDNIŠTVA

Uredniški odbor je imel svojo 12. redno sejo v petek 21. oktobra. Dnevni red je bil enak vsem dosedanjim, t. j. izboljševanje kvalitete čtiva v »Konoplana« in pa razširitev dopisniške mreže. Uredniški odbor se je odločil za široko akcijo ter povabil na to svojo sejo vse vodje proizvodnih in administrativnih oddelkov kakor tudi predstavnike delavskega samoupravljanja in sindikalne podružnice. Po poročilu o delu uredniškega odbora in v nadaljnji razpravi so vsi prisotni prevzeli osebne naloge, da bodo mesečno dopisovali v »Konoplana« o dogodkih in delu iz svojega področja. Prepričani smo, da bomo na ta način v večji meri zainteresirali naše delavce in nameščence, da bodo raje segali po »Konoplana«, kakor je to primer prav v zadnjem času.

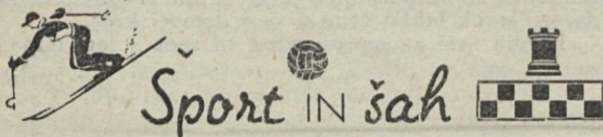
Nadalje je bil izglasovan predlog, da se uvede z januarjem 1956 letnik II, s tekočo številko »Konoplana« 1. S tem bomo letno izdali en letnik našega glasila, ki bo imel 12 številok.

Ponovno opozarjamo naše dopisnike, da bomo tudi v bodoče honorirali članke, in sicer plača uredništvo za vrstico 5 din, a za vrstico vključeno v »Veselo kroniko« 10 din.

V 33. številki našega glasila napovedani zabavni večer bo v soboto, 4. februarja, z naslovom »Ples v maskah«. Prireditelja sta uredniški odbor »Konoplana« in uprava kina Induplati.

Ne pozabite na našo rubriko »Vi vprašate — mi odgovorjamo«, preko katere dobite vse odgovore na nejasna vprašanja iz našega življenja v IPI.

Urednik

Sport IN šah

220 : 400

Jarše, 2. oktobra 1955.

Igrišče: letno telovadišče TVD Partizana Jarše.

Sodnik: Oskar Nusberger, Rodica — Jugoslavija.

Gledalcev 400 (kdor ne verjame, naj bi jih v nedeljo štel).

Vreme sončno z rahlim vetrom.

Točno po jarškem času ob 15. uri 30 min., kakor je bilo napovedano (to je po srednjeevropskem času ob 14. uri 20 min.), se je začela nogometna tekma med stariji in mladimi. Sodniku sta se javili moštvi v naslednjih postavah: mladi: Borštnar, Mrdženovič, Zupan, Česnik, Rainer, Šurk, Zalokar, Majdič, Brulc; stari: Klančar, Strukelj, Golob, Starin, Žabukovec, Levec, Bulič, Vavpotič, Ves, dr. Jerovec, Kunc.

Začetni udarec je pripadal stariji, ki so takoj ostro napadli in v nekaj minutah zabili sebi gol. Gledalci so navdušeno pozdravili »uspeh« starih, mladi pa so iz same nevoščljivosti zabili stariji do polčasa še 4 gole, tako da so šli na odmor z rezultatom 5:0 za mlade.

Po odmoru se je slika spremenila — zamenjali so namreč igrišče. Stariji so navdušeno napadali in prav akrobatsko breali mimo žoge v veliko zadovoljstvo gledalcev. Mladi so pokazali solidno igro, ki se pa ni dala primerjati igri starih, posebno kar se tiče borbenosti, brzine in sigurnih udarcev mimo žoge. Tudi sodnik je imel obilo posla, največ zaradi tega, ker so igralci v veliki vnemi pozabili, kaj je roka in kaj je noga in včasih uporabili napačni ud. Tempo igre je proti koncu postal počasnejši, stariji je primanjkovalo sape, mladi pa so bili z rezultatom zadovoljni. Tekma se je končala z rezultatom 11:1 v korist mladih.

Na splošno bi lahko ocenili mlado moštvo kot slabo vzgojeno, ki ne spoštuje starosti, kajti zabiti moštvi starih kar 11 golov, medtem ko so jim stari zabili samo 1 gol, vsekakor ni lepo. Stariji bi priporočil, naj se drugič takoj na začetku tekme informirajo, kje je njihov gol, in naj ne streljajo kar v oba gola. Saj jim je še za gol mladih zmanjkalo sape.

—c L—

SPORED KINA INDUPLATI

- 16.—17. nov. 1955 »Neron in Messalina«, italijanski film
 19.—20. nov. 1955 »Žvesti tovariši«, ruski barvni film
 22.—23. nov. 1955 »Dvigni zaveso«, ameriški barvni film
 25.—27. nov. 1955 »Othelo«, angleški film
 29. nov.—1. dec. »Gospa Miniver«, ameriški film
 4. dec. 1955 »Gola ostroga«, ameriški barvni film
 7.—8. dec. 1955 »Lili«, ameriški barvni film
 10.—11. dec. 1955 »Anika okrog vratu«, ruski barvni film
 13.—14. dec. 1955 »Preganjan do smrti«, ameriški film
 17.—18. dec. 1955 »Vojna Gaučev«, ameriški film
 21.—22. dec. 1955 »Podkupnina«, ameriški film
 24.—25. dec. 1955 »Imel sem sedem hčera«, ameriški barvni film
 28.—29. dec. 1955 »Pesem s ceste«, italijanski film
 31. dec. 1955—2. jan. 1956 »Belle Starsova hčerka«, ameriški film.

Predstave: v sredo ob 20. uri, v četrtek ob 19. uri, ob sobotah ob 20. uri in ob nedeljah ob 16. in 18. uri.

Uprava kina

POZOR — ŽIVLJENJSKO NEVARNO!

Taki napisi bi morali biti nameščeni povsod v tovarni, kjer se prevažajo zaboji s prejo. Brzina, bolezni našega časa, je napadla tudi naše voznike. Priporočil bi upravi podjetja, da pošlje te naše voznike na tečaj, da se naučijo prometnih predpisov, ki zahtevajo, da se pri vožnji skozi naselja brzina zmanjša in, da v bodoče ne bi drveli s stokilometrsko brzino po oddelkih in ogražali s tem življenja mimoidočih. Marsikatera vrata bi tako ostala cela, pa tudi stroji v tkalnici ne bi bili prikrajšani za poedine dele.

*

Glede na dolgotrajnost naših tovornih dvigal predlagam mnogim interesentom, ki se kljub prepovedi radi vozijo z dvigalom, da se cena osebnim prevozom dvigne od sedanjih 100 din na 200 din za osebo.

MALI OGLASI

ISČEMO VISOKOKVALIFICIRANEGA VOZNIKA za krajše relacije, ki bi bil sposoben pripeljati snovalne valje mimo vseh zabojev v veži v škrobilnico. Prostor za manevriranje je pičlo odmerjen. — Plača po tarifnem pravilniku, za morebitne strgane obleke ob zabojih pa vsako leto nova delovna obleka. — Ponudbe na uredništvo »Konoplana« pod šifro »Abstinent«.

NATEČAJ za izdelavo posebne ključavnice, razpisuje skladišče preje. Ključavnica mora biti tako zamišljena, da bo mogoče zakleniti vso prejo. — V vednost interesentom navajamo, da poseduje skladišče preje tkalnico, predilnico in druge oddelke ter se v vseh teh oddelkih preja tudi nahaja. Čeprav bo preja vsa pod ključem, mora biti omogočeno redno delo v vseh oddelkih skladišča, od predilnice do munge. — Osnutke pošljite na uredništvo »Konoplana« pod šifro »Stoodstotno sigurno«.